

— Предайте! Всички до единъ да измратъ тамъ, но да не отстъпватъ! Най-малкото мръдване, цѣлиятъ полкъ е загубенъ!—Твърдо отсича полковиятъ командиръ и командирътъ на ротата изслушва заповѣдта и остава съ своитѣ полуумни 15 войници и жестокия напоръ на сърбитѣ е отбитъ съ бомби и съ ножове. Тия петнадесетъ останали живи отъ ротата се превръщатъ на бронирана крепостъ, на вездесещъ стражъ, който сломява, въ стоманенитѣ си гърди и ржце, желанието на врага да овладѣе цѣлата позиция.

Неприятелскитѣ вълни неспирно идатъ, едни избити и отбити, други скриващи се задъ труповѣтъ на своитѣ мъртви другари, настѣпватъ и оставатъ между тѣхъ. Тамъ предъ фронта на тия смѣлчаци лягатъ стотици трупове и пропадатъ петнадесетъ последователни атаки. И когато врагътъ се почувствува сломенъ и всички негови сили и куражъ се изчерпватъ и страхътъ завладява душата му, неговата артилерия обвѣнчава, съ триумфиращъ тжтенъ и урагани салюти, славата на петнадесетѣхъ свръхчовѣци, които одесетворили силитѣ си и мжжеството си отъ лъха на себеотрицанието, самоотвержено понесли нетлѣния духъ на падналитѣ свои другари върху своя ножъ и отмъстиха за тѣхъ.

Себеотрицанието достига върха на невъзможния човѣшкия предѣлъ. Кой умъ, коя мисль може да обясни, да разбере тия величази душевни прояви, които въ съзнателната саможертва достигатъ до фантастични размѣри? Тукъ проститѣ войнишки души, създаватъ нови основи за свръхестествено достижение на търсено отъ вѣкове съвършенство.

Да! Тукъ нищо друго нѣма освенъ ожесточение и мъсть. На тиранина не се отплаща съ нищо друго за неговата мъсть и смъртъ, освенъ пакъ съ смъртъ. Тия, които искатъ да смучатъ кръвта на другитѣ и съ ехиденъ смѣхъ да се радватъ надъ тѣхнитѣ мжчения, нищо друго не заслужаватъ освенъ да се кжпятъ въ своята престѣпна кръвъ и въ кръвта на своитѣ жертви!

До като тамъ край тия 15 смѣлчаци се разиграва едва ли не най-чутовния подвигъ презъ цѣлата война, закриляна отъ гжститѣ мъгли, неприятелската пехота се до-